

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 25/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 47

Người học Phật không chỉ tuân thủ năm hay mười giới mà còn cả các quy định, phép tắc hay luật pháp ở mỗi khu vực hay quốc gia mình sinh sống, không chỉ trên thân mà còn ở khởi tâm động niệm. Người đang tu học ở bất cứ pháp môn nào cũng cần căn cứ gốc từ những bộ sách “*Liễu Phàm Tứ Huán, Âm Trắc Văn, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên*” thì họ sẽ dễ dàng tin sâu nhân quả và sửa đổi những tập khí phiền não của mình.

Hòa Thượng nói: “***Những quy chuẩn, quy điều rất nhiều. Chúng ta ở mỗi nơi, mỗi khu vực, quốc gia thì phải áp dụng theo phép tắc chuẩn mực của mỗi nơi, mỗi khu vực quốc gia mình sống chứ không chỉ năm giới của nhà Phật.***” Ví dụ đơn giản như có biển hiệu ghi là “*Không được dẫm lên cỏ*” mà mình dẫm hay “*Lối đi dành cho người đi bộ*” mà đi xe đạp vào thì mình phạm giới rồi. Đa phần mình không chú ý điều này.

Có người nói chỉ cần giữ năm giới là được. Thật ra năm giới chúng ta học là những giới trọng. Nếu diễn giải sâu về năm giới thì có ý nghĩa rất rộng lớn. Mọi chuẩn mực, oai nghi đi đứng nằm ngồi của chúng ta đều trong giới. Hàng Bồ Tát thậm chí giữ gìn từng khởi tâm động niệm, hành động tạo tác. Còn chúng ta giữ giới mà chỉ nhìn vào phần thô còn các Ngài quan sát được rất xa nên giữ giới cả trên khởi tâm động niệm.

Một vị tỳ kheo thanh tịnh bị kẻ cướp bắt rồi dấn trong đám cỏ, các Ngài cũng không dám dứt đứt cỏ mà đi. Các Ngài đạt được sự thanh tịnh trong giới đến như vậy. Nói đến đây chúng ta nhớ đến lời dạy của Phật trước khi Ngài nhập Niết bàn: “*Hãy lấy giới làm thầy, lấy khổ làm thầy*”. “*Khổ*” ở đây nghĩa là cần lao, tận tâm tận lực làm lợi ích chúng sanh không chút nề hà.

Chúng ta không được dạy một cách nghiêm túc từ lúc nhỏ nên chúng ta rất tùy tiện, không có khuôn phép, chuẩn mực. Chúng ta cứ nghĩ rằng một cây rau hay vật dụng gì đó thì có thể tùy tiện lấy. Đó chính là phạm giới. Ngài Lý Bình Nam đã làm ra biểu pháp khi lấy một cái phong bì thì Ngài liền xin thủ trưởng. Một cái phong bì trong tầm tay có thể sử dụng mà Ngài còn thưa hỏi thì làm sao chúng ta dám lấy những gì lớn hơn.

Cho nên đời sống của chúng ta nhất định phải là đời sống trong chuẩn mực, tuân thủ giới điều và pháp luật. Tuy nhiên, nhiều người cảm thấy bị ràng buộc khi phải tuân thủ như vậy. Vì sao vậy? Vì họ phóng túng đã từ rất lâu. Những quy chuẩn, giới điều hay luật pháp đều là biệt giải thoát. Trong Giới Kinh, Phật nói, người nào giữ được giới

nào thì giải thoát không bị ràng buộc. Ý muốn nói là ngay hiện tại mình không phạm phải lỗi lầm và ngay trong đời sau mình không chịu quả báo đau khổ của việc phá giới. Có người cứ đi xe ra đường là bị phạt vì vi phạm luật giao thông. Nếu chúng ta tuân thủ luật lệ giao thông thì chúng ta giải thoát khỏi sự ràng buộc. Vì chúng ta lơ là thất ý nên mới như vậy.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu học các pháp môn khác nhất định phải dùng Liễu Phàm Tứ Huấn, Âm Trắc Văn, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên làm nền tảng”**. Mỗi người tu một pháp môn khác nhau, người thì tu Thiền, Mật hay Tịnh Độ, người tu Pháp Hoa, người tu Lăng Nghiêm v.v..cho dù tu pháp môn nào thì nhất định phải nắm gốc nền tảng là những bộ sách Hòa Thượng chỉ dạy. Nguyên nhân vì chúng sanh không biết đến đạo lý của cảm ứng, của nhân quả nên tùy tiện. Ngay chuyện bước qua giếng nước cũng là điều phải kiêng kỵ. Tuy nhiên việc này làm rất nhiều người thắc mắc. Từ xưa đến nay, giếng vẫn là nơi cung cấp nước cho con người sinh hoạt, sử dụng trong ăn uống, cúng lễ nên nếu bước qua thì không có tâm cung kính.

Hòa Thượng khẳng định: **“Nhờ những bộ sách này sẽ giúp chúng ta tin sâu nhân quả hơn, tu sửa những tập khí không tốt của mình. Nếu chúng ta đọc Kinh Vô Lượng Thọ từ phẩm 32-37 thì đối với những đạo lý này cũng rõ ràng.”** Đành rằng Kinh Vô Lượng Thọ giảng rõ nhưng chúng ta chưa hiểu thấu hết ý nghĩa trong Kinh nên thông qua những bộ sách Hòa Thượng nhắc đến chúng ta sẽ hiểu thấu hơn, học tập tốt hơn.

Hòa Thượng khuyên chúng ta học sách của Đạo giáo, Nho giáo không phải vì Ngài không có trí tuệ mà vì Ngài đi khắp nơi trên thế giới nên thấy rõ người học Phật nhiều năm mà tập khí còn y nguyên. Họ mong muốn cầu xin thay đổi vận mạng nhưng họ không chịu làm theo lời Phật dạy, do đó, Hòa Thượng khuyến khích việc đọc 300 lần sách Liễu Phàm Tứ Huấn để ấn tượng về việc ngài Liễu Phàm thay đổi vận mạng ngoạn mục như thế nào, để thấy rằng Ngài Viên Liễu Phàm đã làm được thì mình cũng làm được.

Hòa Thượng nói: **“Pháp môn Tịnh Độ tuy rất tốt nhưng không thể phát dương quang đại, lợi ích chúng sanh rộng lớn. Những việc này đợi đến khi chúng ta thâm hiểu, thấu triệt nghĩa lý thì chúng ta mới thể hội được sâu sắc”**. Ý Ngài nói vì tâm phân biệt chấp trước nên chúng ta có suy nghĩ sai lầm rằng đây là Phật pháp và kia không phải là Phật pháp. Do vậy, chúng ta chấp chặt ở một pháp nào đó, ngày ngày tu hành phiền não vẫn vây khốn mà không hề hay biết.

Trong **“Tứ Y Pháp”**, Phật dạy: **“Y Liễu Nghĩa Bất Y Bất Liễu Nghĩa”** nên cái gì giúp chúng ta cải đổi tập khí xấu ác thì đó là **“liễu”**. Có người chuyên chú niệm Phật nhưng tâm vẫn sanh phiền não thì hãy ra ngoài giúp ích chúng sanh mà không quên việc niệm Phật. Nhờ đó giải tỏa sự u uất trong tâm thì cái nào tốt hơn?

Lời nhắc nhở hôm nay của Hòa Thượng phần nhiều dành cho người xuất gia. Chúng tôi phải tránh chỗ này nhưng chúng ta cũng phải hiểu là cho dù là người xuất gia hay tại gia thì quan trọng nhất là loại bỏ được tập khí xấu ác, bất lương của mình. “*Tự tu tự lợi*” nên người ta có thể làm nhiều việc thương thiên hại lý tức trên thì tổn đến trời dưới thì phá hoại chuẩn mực. Hoặc chỉ vì “*danh vọng lợi dưỡng*” mà làm việc trái nghịch bất đạo.

Cho nên pháp nào có thể giúp chúng ta đối trị tập khí thì đó là Phật pháp. Nếu ngày ngày niệm Phật mà vẫn “*tự tu tự lợi, danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*ngũ dục lục trần*”, “*tham sân si mạn*” thì họ nên học nhiều về Cảm Ứng Thiên thì mới ngộ ra được.

Bài hôm nay Hòa Thượng nói không chỉ trong năm giới, mười thiện mà trong mọi hành động tạo tác, khởi tâm động niệm của chúng ta đều phải ở trong giới. Nếu chúng ta có thể kiểm soát từng ý niệm thì chúng ta sẽ nhận ra đâu là “*tham sân si, danh vọng lợi dưỡng, tự tu tự lợi*” vì tất cả đều là chuẩn mực mà Phật và Hòa Thượng đã dạy. Chỉ có người không nhận ra lỗi lầm của chính mình nên ngày ngày làm việc sai trái mà không hề hay biết. Chỉ cần một chút dụng tâm là nhận ra ngay.

Hằng ngày, Hòa Thượng vạch rõ những tập khí của chúng sanh. Chúng ta là chúng sanh nên tập khí phiền não của chúng ta đầy rẫy. Nhà Phật nói tùy bệnh cho thuốc. Vì chúng sanh có bệnh nên Phật mới nói ra pháp. Vì vậy Hòa Thượng nói pháp là nói đúng căn bệnh của chúng ta. Bao giờ chúng ta không cảm thấy Hòa Thượng đang nói mình thì chúng ta đã thành tựu.

Hòa thượng Tịnh Không, lúc ngài sắp vãng sanh, học trò đến xin Ngài ở lại thêm vài năm nữa, nhưng đó là cảm tình vọng động, vài năm nữa, thì cũng thế mà thôi. Những gì Ngài dạy đã dạy, chúng ta chỉ cần cố gắng làm. Không phải Hòa Thượng còn đó là mọi việc sẽ tốt. Quan trọng học trò thành tâm thành ý, chí công vô tư mà làm thì nhất định có kết quả.

Từng lời dạy của Hòa Thượng đã chỉ ra tập khí, phiền não lâu đời của chúng ta. Ngài như một nhà điêu khắc, hằng ngày đục đẽo cắt gọt rất tỉ mỉ, tinh tế để đưa ra những bức phù điêu đẹp mắt. Mỗi con người chúng ta cũng vậy, nếu ngày ngày không cắt gọt, trau dồi, tu sửa thì tất cả những khởi tâm động niệm, việc làm của chúng ta đều là vọng tưởng, là tập khí xấu ác.

Hôm qua chúng tôi đi từ Đà Lạt về Tổ Đình Phước Hậu ở Trà Ôn – Vĩnh Long là 3 giờ chiều. Đến lúc này, chúng tôi mới cảm nhận được là tâm có thừa mà sức không đủ. Đây là chuyến trở về chùa sau hơn 40 năm, chúng tôi ngủ lại chùa một đêm. Cảm xúc rất khó tả. Một chốn Tổ đường uy nghiêm với bao đời Tổ sư đã gây dựng, tu hành rất nghiêm túc nhưng tương lai có thể phát dương quang đại hơn hay không? Trong bối

cảnh “*Thế phong nhược hạ*” thì rất cần phải phổ biến giáo dục nhân quả, gia giáo có sự truyền thừa thì mới tốt được.

Một đứa con, đứa cháu trong nhà chúng ta cũng phải nghiêm khắc dạy dỗ luân lý đạo đức và giáo dục nhân quả. Hôm qua, lúc chúng tôi đang nói chuyện với Thầy trụ trì, một đứa bé 4 tuổi đi đến uống nước. Chúng tôi nói sao con không xin phép Thầy trụ trì, con uống nước mà không xin ông là sai rồi. Bé ngay lập tức xin phép ngay. Rõ ràng không dạy là do người lớn. Trên Kinh có câu : “*Người trước không dạy thì đừng trách người sau.*” Nếu đứa bé này được dạy trước khi nó đến uống nước thì bé đã xin phép. Nhưng vì bé không được dạy và Cha Mẹ cũng làm ra hành động như vậy nên con trẻ bắt chước. Một khi được dạy thì trẻ lập tức làm ngay. Cho nên Thầy trụ trì rất vui mừng vì hôm nay chúng ta khai giảng Lớp Kỹ năng sống tại đây. Đến hôm qua đã hơn 60 cháu đăng ký. Hòa Thượng nói đi nói lại: “*Tôi vui lắm, tôi giao học đường và nhà bếp cho ông. Làm gì thì làm phải giáo dục mới được.*” Hòa Thượng luôn nhắc nhở về những lỗi và sai phạm các em nhỏ.

Tuy nhiên, giáo dục Thánh Hiền đang bị mai một thậm chí nhiều người chưa trực tiếp đến được chuẩn mực này nên họ rất tùy tiện. Có những người cũng tụng Kinh niệm Phật nhưng lại dễ dàng ăn cắp đồ của thường trụ, kể cả dầu đèn, nước tương, cái gì có thể lấy được thì lấy. Họ không biết nhân quả báo ứng hay nghiệp báo là gì nên rất dễ dàng phạm phải những sai lầm.

Tập khí phiền não của chúng sanh vốn dĩ là “*tham*”, là “*tự tư tự lợi*” nên cái gì tư lợi được thì họ sẵn sàng làm. Ngày xưa ở nơi đây và hiện giờ vẫn còn đó. Hòa Thượng Thiện Hoa đã lấy một câu trong nhà Phật: “*Phàm làm việc gì, hãy nhớ đến hậu quả của nó*” khắc lên bia đá. Ngày ngày chúng sanh đọc mà chúng sanh không hề phản tỉnh, vẫn tùy tiện chặt phá hay làm tổn hại. Cho nên giáo dục nhân quả vô cùng quan trọng. Những người làm giáo dục phải đặc biệt chú trọng điều này.

Để chuẩn bị cho lớp học, mọi người làm việc rất khẩn trương và mệt mỏi, chúng tôi thấy bình thường. Thầy trụ trì cũng nói với chúng tôi mọi người vất vả, mệt mỏi như thế này mà một tháng tổ chức bốn buổi học thì họ sẽ chịu không nổi. Vì sao? Vì mọi người quá vội vàng, quá khẩn trương, quá mong cầu.

Hòa Thượng từng chỉ dạy chúng ta muốn làm được mọi việc cho Phật pháp, cho Thánh Hiền thì phải bỏ đi thành kiến của mình. Mọi sự tranh chấp đều do tham cầu. Chúng ta thường làm việc gì cũng đều mong việc đó phải tốt, phải mau, mà không giữ được trạng thái tùy duyên. Theo Hòa Thượng nếu có thể bỏ đi thành kiến thì đó là trí tuệ. Mỗi người không có cách nghĩ cách nhìn riêng thì sẽ không có sự phân biệt, chấp trước. Nếu chấp chặt vào cách thấy cách làm của mình thì sẽ có chướng ngại, gây hư hại.

Nhà Phật có câu “*Y giáo phụng hành*” – nghe lời làm theo thì nhất định thành công. Đương nhiên, chúng ta nghe lời Phật, Thánh Hiền và Hòa Thượng dạy chứ không nghe theo thứ tham cầu “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, chìm đắm “*năm dục sáu trần*” thì mới sai. Phật dạy Tịnh nghiệp Tam Phước với phước đầu tiên là “*Hiếu dưỡng Phụ Mẫu, Phụng sự Sư trưởng, Từ tâm bất sát, Tu thập Thiện nghiệp*”. Thánh Hiền dạy chuẩn mực thì những gì phù hợp chuẩn mực chúng ta làm đầy đủ, không phù hợp thì chúng ta nhất định không làm.

Người làm vườn thấy vườn rau không tốt thì tìm nguyên nhân: Không khí có đối lưu không, lưới chắn như thế nào? Nước lâu ngày đã được thay chưa? Dinh dưỡng cứ đưa vào mà nước không thay thì độ PH trong nước không còn. Trời có nắng nóng quá không? Chúng ta phải làm tốt mọi điều kiện đó thì không xảy ra hư hại. Nếu thiếu một hoặc vài điều kiện thì vườn rau không sinh trưởng tốt được.

Chúng ta trong đời sống tu hành cũng vậy. Chúng ta vừa sửa mình vừa làm lợi ích chúng sanh. Tuy nhiên, có mảng chúng ta làm vượt trội, có mảng chúng ta còn bệ rạc khiến người khác phải đặt câu hỏi. Cho nên phải bỏ đi thành kiến - cách thấy cách nghĩ cách làm sai lầm mà chúng ta đang giữ kiên cố như thành trì.

Hòa Thượng nói: “*Việc biết nhiều thì phiền não càng nhiều.*” Nhưng nếu chúng ta biết mà không chấp trước, biết để làm lợi ích chúng sanh được rộng lớn hơn thì cái biết đó quá tốt. Biết nhiều để công cao ngã mạn – “*tự dĩ vi thị*” - chỉ có mình đúng, chỉ có mình làm được như vậy thì sai rồi, sẽ tự mình làm hỏng tâm thanh tịnh của mình.

Chúng ta nên nhớ rằng làm bất cứ việc gì, việc lợi ích chúng sanh là cần thiết. Không nên vì giữ tâm thanh tịnh mà trốn trong mật thất không làm lợi ích chúng sanh. Có câu “*trải sự luyện tâm*”, mình trải qua môi trường mà không động tâm thì đó mới là quan trọng. Mình ở trong phòng tìm sự tĩnh lặng nhưng ra khỏi mật thất thì mình lại động.

Phật dạy trong Kinh Vô Lượng Thọ: “*Phát tâm Bồ Đề, Một lòng chuyên niệm*”. Thiếu một trong hai về không thể vắng sanh. Trong lúc chúng ta làm lợi ích chúng sanh, chúng ta để tâm lắng xuống thanh tịnh, nhớ đến câu “*A Di Đà Phật*” thì lâu dần chúng ta cũng có thể tôi luyện được tâm của mình. Nếu sợ môi trường, hoàn cảnh bên ngoài làm nhiều loạn tâm mình thì đến lúc cần tiếp xúc chúng ta sẽ giữ không được. Có người nghe tiếng niệm Phật, tiếng giảng pháp thì không ngủ được vì họ quen cảnh tịch tĩnh rồi./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!